

„Édesanyát nem cserélünk”

Interjú Kis János evangélikus lelkésszel

Kecskeméten az evangélikus gyülekezet 500 családot ölel fel. Nehéz a számukról beszélni, hisz mi alapján tartozik valaki az egyházhoz: keresztelés, anyagi hozzájárulás? Én a kapcsolat szintjét érzem a legfontosabbnak. 1792-ben egy kérvényt adtak be az evangélikusok, és már akkor is 500 családot tudtak összeírni. A gyülekezet ma sem csak Kecskemétre koncentrálódik, hanem egy 50 km-es sugarú körre: Kecskemét és szórványáiban végzünk evangélikus istentiszteletet. Kerekegyháza, Orgovány, Kiskunfélegyháza, Tiszakécske, Lajosmizse, Helvécia a legjelentősebb települések. A legtöbb helyen nincsenek templomaink, hanem a reformátusoknál vagy házaknál látjuk el azt a lelki gondozást, amit havonta egyszer tudunk felvállalni.

Közel harminc éve vagyok lelkész a Kecskeméti Evangélikus Egyházközségben, és a harminc évvel ezelőtti gyülekezet nagy részét eltemettem. Személyes a kapcsolat, és szinte mindenkit ismerek. Most egy új generáció nő föl. Körülbelül 100 gyermekkel foglalkozunk, évente körülbelül 70 keresztelésünk van, 25-30 esküvői szertartást végzünk. Gyülekezeti hitoktatás van, konfirmációt most már évente kell tartanunk. Éppen vasárnap volt 16 gyermek vizsgája és első úrvacsoravétele.

Kecskemét gazdasági fellendülése Soltvadkert, Kiskőrös vidékéről hozza az evangélikusságot ide. A Mercedes gyár beindulásával kialakult egy kicsi német gyülekezet is, akiknek havonta budapesti német anyanyelvű lelkész tart istentiszteletet itt a mi templomunkban.

Amit én meghatározónak érzek, hogy a mi korunkban szeretettel kell fordulni az emberek felé. Az esküvőre jelentkezőknél sokszor úgy kell kezdeni, hogy megkeresztelni és konfirmálni, mert nem tartoztak sehova, nincs kötődésük egyházhoz. Ez új kihívás, új lehetőség.

– *Mit jelent ma vallásosnak lenni? A közösséghez tartozás mennyire meghatározó?*

– A gyülekezet a kis csoportjaiban él. A házasságra készülőköt többször összegyűjtjük, és ők már ide hozzák a gyermekeiket. Ez vonatkozik a temetésre is, tehát van, amikor a maradék keresi az egyházat és jön vasárnaponként az istentiszteletre vagy bekapcsolódik a bibliaórai közösségbe, ahol a gyászsal, az elmúlással kapcsolatos dolgok is előkerülhetnek. Igazából nem gyászcsoporthoz, hanem egy közösséghez, ami egy olyan helyzetben, amikor egyedül marad valaki, nagyon fontos. Esküvőkkel kapcsolatosan is vannak pozitív példák, hogy az itteni szertartás, az esetlegesen kialakult kapcsolat után bátrabban jönnek, és

esetleg helyet találnak az ifjú házások. Nemcsak istentiszteleti formáink vannak, hanem a tóserdei gyülekezeti házunkban családi alkalmakat is rendezünk. Játékos vetélkedő, fürdés, gyerekeknek tábor, konfirmandus tábor, ifjúsági tábor, családos tábor, baba-mama klub. Szóval nem szeretnénk, hogy valaki azt higgye, hogy itt egész végig imádkozunk. Olyan napi dolgokról beszélünk, amit esetleg mi az egyház oldaláról másként látunk. Van aztán gyermeknevelési tanácsadás és mindenféle kulturális tevékenység is. A város iskoláiban hitoktatást végzünk, megpróbáljuk a gyermekeket elérni. Kulturális kapcsolataink tekintetében nagy lehetőség, hogy jeles embereket tudunk meghívni, és a templomunk alkalmas arra, hogy 400 embernek koncertet, hangversenyt tudjunk rendezni. Egyre több iskola is itt tartja nálunk a karácsonyi, húsvéti ünnepét. A Waldorftól kezdve a Magyar Ilona Általános Iskoláig többet tudnék említeni, és ez azt jelenti, hogy ezeken az alkalmakon Isten igéje is megjelenik, mert egy pár gondolattal én szoktam köszönteni az érkezőket. Nagyon sok ember így ismeri meg az evangélikus gyülekezetet és ezt a csodálatos építményt, a templomunkat, itt a város közepén. Van egy kórusunk is. Oroszné Tornyai Lilla, gyülekezetünk hűséges kántora több évvel ezelőtt elindította Glória énekkarunkat. Elsősorban a gyülekezeti istentiszteleteinken énekelnek, de fellépnek akár meghívásra is. A kórustagok jobbára a gyülekezet tagjaiból kerülnek ki, vannak azonban olyan külsősök is, akik éppen az éneklés által kerültek közel a gyülekezethez.

– *A kulturális tevékenységet mellett milyen szociális munkát végez az egyház?*

– Intézményes diakóniát nem tudunk végezni, mert sajnos nem adatott meg az a lehetőség, hogy mi bentlakásos intézményt működtessünk. Több mint 15 évig működött az idősek napközi otthona az egyik épületrészünkben, de a személyi és a jogszabályi változások miatt ez néhány évvel ezelőtt megszűnt. Úgy döntött akkor a gyülekezet elnöksége, hogy nem kérünk állami támogatást, az egyház maga vállalja föl ezt a tevékenységet egy másik formában. Azóta az idősekről a szeretet szolgálatán keresztül gondoskodunk, behozzuk őket ide különféle bibliikus alkalmakra. Néhány családot rendszeresen próbálunk adományokkal is segíteni. Az adományok tárolására, szétosztására nincs apparátusunk, mi is a Máltai Szeretetszolgálatnak szoktuk elvinni, ha érkezik hozzánk adomány. A kórházi lelki gondozás nagyon fontos. Kórházlelkészünk nincs, de olyan a kapcsolatunk a kórházlelkészekkel és némely orvossal is, hogy szólnak, ha evangélikus beteg van.

– *Az egyház gazdasági működéséről mondjon még néhány szót, legyen szíves.*

– Az egyház tevékenységéhez hozzátartozik ez is. Az egyházunkat részben a hívek támogatása működteti. A rendszerváltás után a Luther-palotának az egyik részét visszakaptuk, és ennek a bevételei teszik lehetővé, hogy tudunk templomot újítani, illetve a 2003-ban visszacapott Arany János utcai épületünket rendbe hozni.

– *Az ön meglátása szerint milyen a kapcsolat az egyházak között a városban?*

– Mindig is evidencia volt, hogy a városközpontban minden egyház egymás mellett van. Mindig jó kapcsolatot építettek egymás között a lelkészek, ez máig

is így van. A gyülekezetek januárban egy ökumenikus imahéten találkoznak, egymás templomába megyünk, különféle városi rendezvényeken találkozunk egymással. Tudunk egymásról, hordozzuk egymást, gondolunk egymásra, ökumenikus rendezvényeken együtt vagyunk református, katolikus, baptista közösségekkel. Most egy közös koncert lesz itt, a mi templomunkban, a reformáció 500. évfordulójára készülve, mind a négy gyülekezet kórusa fog énekelni, engem kértek meg prédikációra. Tehát nagyon jól működnek ezek az ökumenikus rendezvények. Mi külön a reformátusokkal teológiai esteket is szoktunk tartani. Úgy látom, hogy egy kiegyensúlyozott, egymást hordozó, egymásért felelősséget érző közösségként élünk. Nagyrészt vegyes házasságok vannak a városban, és vannak, akik egyik vasárnap a református templomba mennek, a másik vasárnap hozzánk jönnek. Itt átjárhatunk, nekünk egy közös Krisztusunk van, és hogy milyen úton közelítjük meg, az a mi döntésünk, a mi lehetőségünk. Szoktam mondani, hogy édesanyát nem szoktunk lecserélni, tehát nem kell ahhoz megváltoznunk, hogy én jó szívvvel tudjam venni akár egy református, akár egy katolikus lelkész szolgálatát, és szoktuk is hívni egymást. Tudni kell, hogy mi egy ügyet szolgálunk. Ma olyan világot élünk, hogy csak menjenek az emberek a templomba, csak kapják meg, amire szükségük van. Még egyszer mondom, édesanyát nem cserélünk. Lehet, hogy van szebb, jobb, de ő az én édesanyám, én hozzá tartozom.

Kicsi közösség vagyunk, ha azzal tudunk világítani, hogy összetartunk és odafigyelünk egymásra, azt hiszem, betöltöttük azt a szolgálatot, amiért itt vagyunk. A legkisebbnek mindig ez a sorsa. 1988-ban jöttem ide, és akkor volt olyan vélemény, hogy én leszek itt az utolsó lelkész, mert mindenkit eltemetek, aztán kész, vége. Most jóval többen vagyunk, mint amikor idejöttem, de ez megint nem érdem. A humor az egyházunkban az, hogy az utolsó csukja be a templomajtót. Na, hála istennek nem kell, mert vasárnaponként megtelik, és ez nagy öröm.

Az interjút Sági Norberta készítette